

Lão Tử Muốn Lên Đại Học

Contents

Lão Tử Muốn Lên Đại Học	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10: « Vĩ Thanh »	14

Lão Tử Muốn Lên Đại Học

Giới thiệu

Beta + Edit:EllieThể loại:Đam mỹ hiện đại học đườngPairing:Tuấn Tuấn + Tường TườngTường Tường mồ côi cha mẹ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-tu-muon-len-dai-hoc>

1. Chương 1

« Buổi sáng của Tường Tường »

Ánh sáng vàng nhạt xuyên qua rèm cửa,dừng lại trên ánh mắt khẽ nhắm của y,y đã tỉnh dậy từ lâu.Trong lòng chậm rãi phát sinh sự tức giận như dây leo bò lên trên người y,rồi mới nắm lấy tay y gắt gao.

Cảm giác tức giận pha lẫn với sự lo lắng cùng nỗi bất mãn lâu dài được tích lũy ngày hôm qua,đã sớm tràn ra trong lòng ngực gầy mỏng của y.

Người nằm trên giường vươn tay lên nắm chiếc đồng hồ báo thức mỏng lạnh cạnh giường,tắt công tắc đi trước khi chuông báo kịp vang lên,lệnh cần phải rời giường lẫn quần trong đầu,thân thể liền linh hoạt rời đi không một chút quỵên luyến chiếc giường ngủ.

Tường Tường động tác thô bạo rửa mặt chải đầu,rồi rất nhanh mặc vào đồng phục trường.Động tác làm việc trước khi đến trường của hôm nay so với mọi khi thì nhanh hơn,chưa đến hai mươi phút,người đã rời nhà,bước vào tháng chín sáng rực rỡ.

Bởi vì cha mẹ chết sớm,chỉ còn duy nhất một mình tỷ tỷ nhưng bởi vì giữ chức tiếp viên hàng không của công ty hàng không nào đó trong nước nên thường xuyên không ở nhà,cho nên trong nhà thường chỉ có một

mình y. Bình thường y thật sự không có cảm thấy lẻ loi hay trống vắng, dù sao vừa gặp Tuấn Tuấn là cái nhau ấm ì lên.

Tuấn Tuấn là học trưởng của y. Trước kia là học trưởng của y bởi vì bỏ bê việc học mà bị ở lại lớp, nhưng sau chín tháng học kì mới, Tuấn Tuấn đã trở thành bạn cùng học, hai người đều là cấp ba.

Quan hệ của y cùng vị Tuấn Tuấn kia, đương nhiên không chỉ là bạn cùng học. Một năm trước tên ti tiện kia dám bước vào cuộc sống của y, tuy rằng chính xác là lúc đầu bởi vì y cướp bạn gái người ta, nhưng y lại cảm thấy ông trời cho y một trừng phạt thật nặng nề, kì lạ không hiểu vì sao lại trở thành đồng tính luyến ái.

Vốn là y liều chết chống đỡ, bất quá cuối cùng vẫn là thất bại dưới công đối phó của Tuấn Tuấn, đó là khoảng thời gian ngọt ngào thương tâm, không phải là nói dăm ba câu qua đường.

Dần dần thói quen có người giữa cuộc sống y luôn vướng víu rõ rệt, thường chạy tới làm nũng, dính bên người y cả ngày không biết khi nào bắt đầu cảm thấy bất an.

Y lo rằng khoảng cách không gian của hai người quá lớn, rõ ràng cùng nơi học, cuộc sống hai cực cũng chạy vòng. Ngày đêm bận rộn thi đại học, cuộc sống trừ bỏ học bài vẫn là học bài, lớp 11 thì thỉnh thoảng cũng có thời gian chơi bóng rổ nhưng bởi vì không đủ thì giờ nên mới bỏ đi.

So với cuộc sống thực tại của y, Tuấn Tuấn thì khác, mỗi ngày đều đánh bóng rổ với bọn Vương Triều Mã Hán. Tuy rằng Tường Tường cũng quen biết được bằng hữu của Tuấn Tuấn, nhưng tính khí lại không muốn nói chuyện thân thiện với bằng hữu của Tuấn Tuấn, chỉ là quen sơ mà thôi.

Thỉnh thoảng, Tuấn Tuấn lại tán gẫu di động với bạn bè về những tin đồn mà y không biết, cũng sẽ oán trách trọng đãi không công bằng trong những trận đấu bóng rổ. Việc này đối với Tường Tường mà nói, đều là những đề tài xa lạ. Mà Tường Tường lại không thể cùng Tuấn Tuấn nói chuyện về việc giải những bài toán hay là về những bài ngữ văn tâm đắc như thế nào chính mình che lại thế giới quen thuộc đó.

Tường Tường vừa mới bắt đầu không quan tâm lại càng ngày càng bất an, cảm giác được y cùng Tuấn Tuấn trừ bỏ ôm nhau, dĩ nhiên là không có chút liên hệ cá nhân.

Loại bất an lớn này sao có thể để Tuấn Tuấn phát hiện, Tường Tường tất nhiên không có khả năng kể ra tâm sự mảnh khảnh này của mình với Tuấn Tuấn, thế là nỗi bất an này vẫn bị kéo dài, cho đến ngày hôm qua mới thôi.

Ngày hôm qua là chủ nhật, biết rõ thường lệ như mọi ngày, chỉ cần thời điểm trong nhà Tường Tường không có người lớn, Tuấn Tuấn luôn chạy đến chứa chấp cả ngày, ăn cơm xem TV. Chính là, ngày hôm qua Tuấn Tuấn cư nhiên không xuất hiện.

Tường Tường đợi từ sáng đến tối, người không đến chính là không đến. Đợi đến khi trình tự của y từ lo lắng chuyển thành bức hỏa, liên hệ đối phương thông qua điện thoại cũng chưa đựng tới. Tuy rằng trước đó y có thể gọi điện thoại, nhưng là y nên dựa vào điều gì? Giống như mấy đứa con gái lấy chuyện khởi binh vấn tội sao?

Liên tưởng đến điều này, Tường Tường liền sinh khí.

Trừ bỏ sinh khí bên ngoài, Tường Tường có điểm lo lắng không biết tên ngốc đần kia có thể hay không nảy sinh điều bất trắc. Cảm xúc lo lắng cùng tức giận khiến cho sắc mặt sáng sớm của Tường Tường phi thường phi thường khó coi.

Tường Tường đáp xe bus đến trường còn cố ý quanh quẩn xem xét phòng học của Tuấn Tuấn, thời gian bây giờ quá sớm, đừng nói là Tuấn Tuấn, phòng học ngay cả ruồi bọ cũng không có.

Nhìn phòng học trống rỗng, y đột nhiên cảm thấy được chính mình thật ngu xuẩn, sáng sớm Tuấn Tuấn còn đang ở trên cái giường quý kia thì làm sao xuất hiện. Tường Tường khó nén thất vọng, y thật sự muốn nhìn thấy Tuấn Tuấn, nhưng là nhìn thấy rồi sau đó lại muốn sinh khí với Tuấn Tuấn?

Ngay cả bản thân đều cảm thấy mâu thuẫn, Tường Tường thở dài, y trở về phòng học đọc sách. Nhưng xem như thế nào, chữ trên sách đều không vào đầu được, cuối cùng Tường Tường đơn giản là đóng lại dang thư ghé vào trên bàn ngủ.

Tường Tường ngủ không bao lâu, công việc lập tức bận rộn lên.

Đầu tiên là bảy giờ rưỡi đến bảy giờ năm mươi phải huấn luyện khả năng nghe tiếng Anh, rồi mới dọn dẹp cùng kéo cờ. Ngay cả giờ lên lớp còn chưa bắt đầu, học sinh cũng đã phi thường bận rộn.

Thời điểm Tường Tường kéo cờ, cũng không có nhìn đến người của Tuấn Tuấn, điều này làm cho lúc y học vô cùng nôn nóng bất an, lo lắng Tuấn Tuấn không biết phát sinh chuyện gì.

Tinh thần không yên như vậy cho đến khi xong khóa, Tường Tường vốn tính trực tiếp đến phòng học tìm Tuấn Tuấn, lại cảm thấy mất mặt, thế là vội vàng từ phòng học ở lầu ba chạy đến căn tin ở lầu một mua sandwich, lại lấy bình sữa tươi mình không thích uống bữa sáng đầy tay nhìn Tuấn Tuấn, nói là tiện đường có chuyện, khá tốt.

Như vậy liền có cớ, tương đối tự nhiên.

Tường Tường bưng sandwich cùng sữa, người còn chưa đi đến phòng học của Tuấn Tuấn, trước hành lang thì nhìn thấy kỳ cảnh. Một người quỳ gối sắp xếp chỉnh tề những cây bút trước vách tường, có người cố xem tường như bàn, có người đang chơi nhạc đùa giỡn.

Tường Tường nhất thời nghĩ đến, đây hẳn là nhân sĩ ‘đưa xe trong trường’ mà huấn luyện viên nói. Từ từ, bước đi của Tường Tường dừng lại, người đang quỳ thoạt nhìn rất giống Tuấn Tuấn?

Y cơ hồ có thể xác định được khuôn mặt bị đầu che lại đang trốn tránh tầm mắt của y trước mắt chính xác là Tuấn Tuấn.

Còn sống a! Tường Tường nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn đến tầng vải băng thật dày bao trên tay Tuấn Tuấn liền bốc hỏa. Người này, mặc dù là trốn y đi đưa xe, mà còn bị thương!

Tường Tường sinh khí, vô cùng tức giận. Hơn phân nửa nguyên nhân là: y cư nhiên không biết Tuấn Tuấn bị thương. Điều này khiến cho Tường Tường càng cảm thấy dường như cá nhân y cùng Tuấn Tuấn không hề dính dáng gì cả.

Tường Tường cười lạnh đi đến bên cạnh Tuấn Tuấn, mở miệng: “Không cần trốn, cho dù chui xuống hang cũng không kịp rồi.”

Tuấn Tuấn ngẩng đầu, hướng Tường trưng ra vẻ mặt xấu hổ cười cười: “Tường...” Mém chút nữa đã kêu lên Tường Tường. “Chào buổi sáng a~ học đệ.”

Tường Tường nhún vai hai bên lông mày hoàn mỹ, biết nhưng vẫn hỏi: “Tại sao người ở đây?”

“Không có a.” Tuấn Tuấn trợn mắt nói dối, “Không khí bên này rất tốt, chúng ta đến đây ~ nói chuyện phiếm sáng tác sự nghiệp.”

Tường Tường khiêu mi, con ngươi xinh đẹp sắc bén lướt qua, dựa vào tường của tiểu đội Tuấn đang ôn quỳ thành một loạt. “Sáng tác sự nghiệp bằng cách quỳ?”

Tuấn Tuấn tươi cười hi hi, nói: “Cái này gọi là đổi góc độ nhìn lại thế giới~”

Tường Tường nhìn vẻ mặt không sao cả của Tuấn Tuấn, nhất thời cảm thấy được nỗi lo lắng không dứt của y quả thực là ngu ngốc. Người này có thể như vậy mà không cần, không biết là y sẽ lo lắng, không giải thích cho y vì sao tay lại bị thương? Chỉ có y ngu ngốc mới sáng sớm chạy đến trường tìm người, hết giờ học vẫn chạy tới tìm, thế nhưng người kia mặt lại tươi cười hi hi thế kia...

Cơn thịnh nộ của Tường Tường cuối cùng cũng phun trào, mặt lạnh lùng đi qua người Tuấn Tuấn.

2. Chương 2

« Buổi sáng của Tuấn Tuấn »

Không có gì đáng chúc mừng bằng tháng chín,Tuấn Tuấn bắt đầu suy nghĩ về cuộc sống cấp ba lần thứ hai của mình.Vốn định phải giao lại chức vị lớn lao này nhưng cũng do nguyên nhân ở lại lớp nên vẫn tiếp tục đảm nhiệm,cho nên,lão Đại trung học Kim Hồ vẫn là Tuấn Tuấn.

Chân tay bên cạnh hần,trừ bỏ hai con heo lấu lỉnh cùng nhau ở lại lớp,ngoài A Điển,còn cộng thêm mấy người.Bất quá,bởi vì đều là kiểu người nhỏ bé,ra sân liền bỏ bốt đi.

Ngày hôm nay cũng không tệ lắm,ít nhất,ánh mặt trời có chút sáng lạn.Trên ngọn cây bốn phía,vẫn là đám Ma Tước xanh trường bình thường lúu rúu.

Kỳ thật,Tuấn Tuấn mới là không có cái loại tinh thần nhàn nhã này đi nghe chim nhỏ nói chuyện phiếm.Nếu không phải trước mặt hần là có người đang dạy bảo đạo lý thì giờ hần đã tiêu sái ra ngoài đường tìm nơi mát mẻ mà trú,hiện tại là giờ học của hảo cục cưng,bốn phía im lặng nên mới có thể nghe được tiếng chim hót,ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng rống sư tử của các thầy cô đang sử dụng micrô.

A Điển một bên tay phải cầm bút xanh,tay trái đỡ giấy,xem tường như là bàn. “Lão Đại,rốt cuộc phải viết dân quốc năm trăm lần đến khi nào a?”

(Ellie:Thật ra là mấy anh bị phạt quỳ viết dân quốc ngoài hành lang,không có bàn nên dùng tường sử dụng đỡ)

Tuấn Tuấn khó khăn kềm chế tức giận trả lời, “Ta nào biết,ta ngay cả hiện tại dân quốc bao nhiêu cũng không rõ,người không cần phiên ta!”

“Có thể là viết đến tan học đi?” Tay phải Tuấn Tuấn quét qua mép miệng.

Té ra,người ở ngoài hành lang hóng mát đang được khuyên bảo không ngừng là Tuấn Tuấn,mà còn là một sự sắp xếp chính tề.Không nhiều không ít,vừa vặn là tất cả thành viên của tiểu đội Tuấn.Mọi người mặt áo sơ mi trắng mùa hạ,quần đen,xem tường như bàn có thể nói là cảnh tượng kì lạ nhất từ trước đến nay của trung học Kim Hồ.

Tuấn Tuấn cảm thấy tay rất đau xót,thế là dùng bút,hồng học đập phá. “Người nói coi,tay của ta sao lại giống như cây củ cải như vậy.” Hần giờ tay phải được quấn băng vải lên trước mặt A Điển.

A Điển vô tội nhún nhún hai vai,cảm thấy lão Đại thật sự là rất không hơn,nói. “Bị thương đương nhiên là phải băng bó,sau khi băng bó xong thoát nhìn sẽ giống cây củ cải! Lão Đại,tay người được băng bó bằng thạch cao nên mới giống thế này đây.”

“Chính là.” Tuấn Tuấn lần thứ hai lắc lắc tay phải được bao băng vải, “Tay phải của ta chính là bị vụn,có nhất thiết phải bao thành cây củ cải không?” Người thoải tha này cứ bám chặt như keo dán đến phòng khách xử lý,A Điển này cố tình kiên quyết giúp hần điều chỉnh bao tay,đường như biến thành cây củ cải.

“Lão Đại,” A Điển dùng ánh mắt chờ tùy hứng nhìn Tuấn Tuấn: “Băng vải xài không hết rất uổng, bao thêm vài vòng cũng sẽ không sao.Hơn nữa,người như vậy thoát nhìn rất có hương vị anh hùng phóng khoáng.”

Hương vị anh hùng phóng khoáng? Nghe cũng không tệ.Tuấn Tuấn cảm thấy mình có thể miễn cưỡng chấp nhận, “Bất quá,có điểm mất mặt.”

Trư Du thở dài,lấy ngón tay gõ lên ngoài cổ tay: “Lão Đại,chân chính mất mặt còn phải để lúc sau.Còn chưa đến năm phút,khóa thứ nhất sẽ xong,tất cả mọi người hết giờ học,chúng ta mới bắt đầu mất mặt.”

Mặt Tuấn Tuấn nhăn lại thành bánh bao hương Trư Du cảnh cáo,tiếp theo bàn tay to vung lên,hung hăng hướng đỉnh đầu A Điển mà đánh.Vừa đánh vừa chửi: “Rống,đều là tại người!”

“Ai u,” A Điển kêu lên thăm thiết vô tội biện minh: “Sao lại là ta?” A Điển thừa nhận là hần có chút ngốc,nhưng,cũng là một lòng hết sức trung thành,lão Đại mỗi lần làm ma đều cũng là vì hần lòi thôi?

“Còn nói không phải do người,rõ ràng là người đề nghị ta đến trường triển lãm dài mới kia mua xe máy 150 hạng nặng,còn nói là chỗ lớn,không khí tốt,người ở ít,là sân thử xe rất tuyệt.”

Bức bách cuối cùng?Đúng là nơi đó lớn,không khí tốt,người ở ít,đoàn người từng người lái xe máy bắt diệp nhạc hô.Hần nào biết chạy xe máy 150 cũng sẽ đụng phải cá mập,bị huấn luyện viên túm được ngay tại trận,tội danh đua xe,làm cho mọi người đều bị linh tội nặng.

Một ngày chủ nhật tốt lành, cứ như vậy mà không có. Thảm hơn là sau khi huấn luyện viên mắng ba tiếng đồng hồ, còn hẹn bọn họ sáng sớm tuần sau gặp lại, cũng chính là nguyên nhân vì sao mà mọi người lại xuất hiện ở chỗ hành lang huấn đạo hóng mát.

A Điển nói thầm: “Lúc trước còn không phải là lão Đại vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bây giờ lại chửi ta.”

“Nếu không phải chủ kiến của người bầy bạ, chúng ta sẽ ở đây sao?” Tuấn Tuấn phun lửa: “Lí Điển Phong, người nhớ kĩ cho ta.”

Nét mặt Trư Du cũng phẫn nộ: “Đúng vậy, Lí Điển Phong, cảm ơn! Nếu không nhờ người ban tặng, ta cũng sẽ không bị phạt ngồi đây chép lại nội quy trường năm trăm lần.”

Nếu tất cả mọi người đều nói hần sai, kia hần là sai lầm của hần rồi đi? A Điển sờ sờ đầu, thản nhiên xin lỗi: “Lão Đại, các huynh đệ, thực xin lỗi.”

Tuấn Tuấn lãnh khốc giương lên lông mày rậm, “Quên đi, đem người ra đánh tới ăn cũng không thể giải quyết được gì.”

Cảm thấy được lão Đại chẳng những có khí phách mà còn có lòng dạ khoan dung, Trư Du nở nụ cười, nếu lão Đại không so đo gì, hần cũng nên nói là không có chuyện gì đi.

Trư Du còn chưa mở miệng, Tuấn Tuấn trách móc: “Bất quá, tội chết có thể bỏ qua nhưng hình phạt khó tránh khỏi, người giúp ta viết 250 lần.”

“Lão Đại, người...” A Điển nói không nên lời, ngón tay liên tiếp chỉ trước mặt Tuấn Tuấn.

Trư Du mắt tròn trắng, lần thứ hai thấy mình sai lầm theo tiểu nhân không có đạo nghĩa.

“Sao? Sao? Sao?” Tuấn Tuấn không chút nào phát hiện được Trư Du đang thất vọng, vung lên cái tay củ cải: “Ta chính là bị thương nga.” Ngày hôm qua huấn luyện viên đột nhiên xuất hiện, hại hần té xe, người thì không bị gì, nhưng tay phải bị vụn thương.

Tuấn Tuấn cùng A Điển ở trước chỗ huấn đạo ngưng ngừng vì phải gánh vác mấy lần ép giá, cho dù hết giờ học, học sinh đều dùng ánh mắt kì quái nhìn bọn hần, điều mà họ gọi cũng không có gì.

Hay nói chơi, thời gian ở trường học, hần một nửa theo đạo đi ngủ, một nửa thì bị phạt ở chỗ huấn đạo, loại thái độ nhìn chăm chăm này căn bản không tính gì. Khoảng không cùng A Điển ép giá, Tuấn Tuấn xem như là còn có thể mở miệng đe dọa học sinh đi ngang qua: “Nhìn gì? Không thấy như thế này thì đẹp trai cuộn cuộn sao?”

Làm bộ muốn đánh người, khóe mắt Tuấn Tuấn chăm chú nhìn đến thân ảnh loanh quanh không nhanh không chậm hướng đến chỗ hần, lập tức lạnh trí quay đầu lại, làm bộ như chính mình rất chuyên tâm viết thứ này. Người nọ tuy mặc đồng phục giống như mọi người, nhưng khí chất tao nhã ngọc thụ lâm phong đã muốn hơn kẻ khác.

Tường Tường trưng ra khuôn mặt xinh đẹp, trên tay cầm sandwich, sữa vừa mới mua ở căn tin, chậm rãi đến gần đội ngũ đang xếp thành hàng ở trên hành lang huấn đạo, muốn xem rõ một chút. Bởi vì người ở giữa đội ngũ thoát nhìn rất quen.

Tuấn Tuấn thấp giọng, cùng A Điển một bên nói: “Giúp ta che lại một chút, mau!” Gương mặt biến dạng, bị người khác nhìn thì không sao, nhưng lại không nghĩ đến lại bị Tường Tường nhìn ~ thật mất mặt

Không nghĩ tới hết giờ học đi mua bữa sáng lại có thể nhìn thấy quả dưa ngu ngốc a, Tường Tường cười lạnh: “Không cần trốn, cho dù chui xuống hang cũng không kịp rồi.”

Tuấn Tuấn ngẩng đầu, hướng Tường Tường xấu hổ cười cười: “Tường...” Mém chút nữa thốt lên kêu Tường Tường, “Chào buổi sáng a~ học đệ.”

Tường Tường nhả lại hai bên lông mày với hần: “Tại sao người ở đây?”

“Không có a,” Tuấn Tuấn tròn mắt nói dối, “Không khí bên này rất tốt, chúng ta đến đây ~ nói chuyện phiếm sáng tác sự nghiệp.” Mức độ lời nói đủ giật gân đến nỗi mà làm cho hai bên Trư Du, A Điển thiếu chút nữa sặc nước miếng.

Tường Tường khiêu mi, con người xinh đẹp màu đen sắc bén lướt qua, dựa vào tường mà tiểu đội Tuấn Tuấn quỳ thành một loạt. “Sáng tác sự nghiệp bằng cách quỳ?”

Mặt hắn hi hi tươi cười, nói: “Cái này gọi là đổi góc độ nhìn lại thế giới ~”

Không để ý đến Tuấn Tuấn, Tường Tường lạnh lùng đi qua hắn.

Ai nha, hắn cảm thấy Tường Tường có điểm sinh khí. Nhất định là bởi vì hắn không thành thật thừa nhận mình bị phạt quỳ gối là vì liên quan đến chuyện đua xe trong trường.

Đợi lát nữa sẽ nói tiếng thật có lỗi với Tường Tường, gạt người là do hắn không đúng.

3. Chương 3

Tuy rằng, gạt người là hắn không đúng, nhưng mà hắn thấy được rằng Tường Tường rất thích sinh khí. Chẳng qua là khai... Ân, cười vui đùa thật không tốt lắm, nhiều lắm là không cười, làm ma sinh khí chứ.

Tuấn Tuấn cảm thấy được có điểm ủy khuất nhìn theo bóng dáng nhỏ bé gầy gò của người yêu, miệng nhấc lên, trong lòng dâng lên chút bất mãn. Mỗi lần đều là Tường Tường sinh khí, hắn sẽ nhỏ giọng mềm mại xin lỗi, nhưng mà hắn sinh khí với Tường Tường, liền hờn dỗi, cho tới bây giờ sắc mặt Tường Tường không quá tốt.

Tình yêu là thế giới của sự chờ đợi bất công, trước khi yêu người trên, người dường như yêu nhiều luôn thật mi quý. Càng đáng sợ chính là, loại tình yêu dân đen tươi sáng này ít có cơ hội vùng lên.

Thật hy vọng Tường Tường có thể thương hắn nhiều hơn một chút.

Tuấn Tuấn hít vào một nguồn khí lớn, muốn Tường Tường thương hắn nhiều hơn một chút hắn là rất khó khăn. Hắn ngẫu nhiên lại bị quan nghĩ, nếu ông trời cho hắn yêu một mối vậy?

A Diễm lấy khuỷu tay đụng đụng hắn: “Lão Đại, đột nhiên làm ma không nói.”

“Im lặng là vàng a!” Tuấn Tuấn lườm A Diễm.

Trư Du bất đắc dĩ cười, trên thế giới không có tư cách nói lời này, chính là lão Đại mê nói chuyện, mê âm ỉ.

Sách, Tuấn Tuấn làm mặt quỷ hung tợn nhìn A Diễm. Tiếp theo cùng A Diễm bọn họ vui đùa âm ỉ, vừa mới bị Tường Tường sinh khí làm ảnh hưởng không lâu sau lại tốt lên, hắn chính là loại người không tự nhiên.

Còn thật sự nhớ đến, nhưng thật ra hắn chính là nam nhân tính tình vô cùng tốt. Tuy rằng thường thường hung ác, nhưng cơ hồ không quá sinh khí được cho là người rất ôn hòa.

Chơi đùa âm ỉ, cũng viết được không ít. Thời điểm giữa trưa nhanh chóng đến, Tuấn Tuấn nghĩ hắn là Tường Tường sẽ không đến góc ăn cơm ở vườn trường nơi mà hai người bọn họ thường gặp mặt.

Tuấn Tuấn tìm lý do rời đi, cước bộ nhẹ nhàng đi đến lầu ba, phục kích phòng học của Tường Tường gần đó. Không lâu sau, sau khi chuông hết giờ vang, hắn thấy Tường Tường một mình đi đến hướng nhà ăn của học sinh.

Bóng dáng yếu ớt nhìn có chút cô đơn.

Học sinh trên hành lang đều kết bạn mà đi, nhưng là bởi vì lúc trước đều cùng Tuấn Tuấn ăn cơm, cho nên không ai cùng Tường Tường đi cũng là chuyện thường.

“Học đệ ~,” Tuấn Tuấn chộp đúng thời cơ, đột nhiên xuất hiện bên người Tường Tường, “Thật khéo, người cũng đến nhà ăn của học sinh để mua cơm a.”

Tường Tường lạnh lùng liếc mắt nhìn Tuấn Tuấn một cái, tiếp tục đi trên đường của mình.

Tuấn Tuấn mặt nhăn nhu mày, vẫn còn tức giận a, thật là.

Lúc này người trong nhà ăn học sinh đều rất nhiều, Tuấn Tuấn không muốn Tường Tường đi chen chúc, thế là hỏi: “Người ăn cái gì? Ta giúp người mua.”

Bước đi của Tường Tường dừng lại, không trả lời.

Tuấn Tuấn thở dài, “Không nói lời nào ta sẽ liền đi mua, người ở đây chờ ta.” Xem ra, lần này Tường Tường thật sự rất tức giận... Ai, hẳn sợ nhất là Tường Tường giận, không nói lời nào lại không để ý đến người ta. Không biết nếu hẳn quỳ xuống, Tường Tường có thể hay không sẽ không giận nữa?”

Tuy là không có chí khí, bất quá, hẳn quỳ xuống mà có thể làm Tường Tường không tức giận thì cũng được.

Đi vào nhà ăn học sinh ở lầu ba, bên trong tràn ngập học sinh đói bụng thần trí mê muội, tình huống hỗn loạn tựa như là dân chạy nạn ở doanh phát lương thực, mọi người tranh giành thành một đoàn.

Bên trong nhà ăn học sinh, Tuấn Tuấn ý vào cao mã đại thêm diện mạo hung tợn chen chúc mỗi người, thủ đoạn dễ dàng chen ngang cướp được hai bữa cơm cà ri. Hẳn còn không quên dặn dò lão bản cho mấy khối thịt nhiều nhiều ~ Tường Tường nhà bọn họ rất gầy, ăn nhiều một chút, lúc ốm sẽ có xúc cảm tốt hơn. (Ellie: Nhà ai?)

Trong tay hẳn bê hai bát cơm cà ri đi đến vị trí chờ của Tường Tường, lại không thấy người đang chờ ở đâu.

Tường Tường đương nhiên không có khả năng hư không tiêu thất, có thể là nghĩ không cần chờ hẳn đi.

Tuấn Tuấn đứng đó khổ sở, quyết định đem cơm đến phòng học của Tường Tường. Tuy rằng cảm thấy Tường Tường có điểm quá đáng, nhưng bởi vì chính mình gây ra, cho nên hẳn không giận, nhưng mà có điểm khổ sở.

Hắn cười khổ, bây giờ đừng nói là kỳ vọng Tường Tường sẽ thương hẳn nhiều một chút, Tường Tường có thể không tức giận cũng đã là vô cùng may mắn.

Tuấn Tuấn đến phòng học tìm khắp nơi, lại không thấy Tường Tường.

Đi đâu rồi? Vừa nghĩ đến, lại trở về nơi chờ của Tường Tường, không có ai. Có thể hay không chạy đến chỗ cũ của hai người bọn họ chờ? Tuấn Tuấn vượt qua vườn trường, đi vào gian cầu thang yên lặng kia, vẫn là không có ai.

Hắn ngốc nghếch ôm hai chén cơm cà ri chạy vù vù đã lâu, nhiệt độ nóng của chén cơm trên tay biến mất, hẳn mới dừng lại việc tìm kiếm. Tâm tình rất kém, hẳn trở lại phòng học của Tường Tường, nhờ bạn cùng lớp giúp hẳn đem chén cơm cà ri đã lạnh để trên bàn Tường Tường.

Không chỉ cơm lạnh, tâm Tuấn Tuấn cũng lạnh một nửa.

Ủy khuất cùng giận dữ ban đầu lắng xuống lại lắng lẽ tăng lên, để lại vào tim hẳn. Bị cái gì thôi, có cần thiết phải giận đến vậy sao? Lần này hẳn không cúi đầu trước, hẳn phải đợi bản thân Tường Tường đến đây tìm hẳn. Bằng không, hai người cứ như vậy không nói lời nào rồi chia tay...

Hắn thật sự cũng không có biện pháp để nói ra lời chia tay bây giờ.

Nếu Tường Tường tức giận lâu, hay là muốn hẳn ngoan ngoãn phá bỏ nghiêm túc đi quỳ xuống xin lỗi. Dù sao, hẳn thật sự rất thích Tường Tường, lúc trước Tường Tường cũng thích hẳn, vô luận đau khổ thế nào, hẳn cũng tính không muốn vứt bỏ.

Thích một người, thật sự trở nên rất thấp kém a... Hẳn hiện tại, không chỉ có thấp kém, còn không có chí khí đến độ làm chính mình chua xót. Thật sự khó có thể tưởng tượng rằng hẳn như thế này còn rất yêu một người, người kia lại có thể một chút cũng không để ý hẳn.

Ai~ hôm nay là ngày thở dài nhiều nhất của Tuấn Tuấn trong đời này. Đáng tiếc trong đầu hẳn trí thức quá ít, không thể tùy tiện kể lại với trời xanh trên cao vài câu như là: lòng mây phía dưới, lại để bụng đầu; cất bỏ không ngừng, tốc loạn linh tinh gia tăng thơ ca sâu não của chính mình. (Ellie: Bài thơ kì lạ =.=)

4. Chương 4

Tuấn Tuấn trên sân bóng rổ tản ra mồ hôi, bàn tay to nhẹ nhàng chặn lại, hoàn mỹ đem banh đập vào giữa khung lưới. Tuy rằng đẹp trai đến không tả được, nhưng là vẻ mặt đẹp trai âm trầm đùa giỡn, phải biết rằng lãnh khốc là một chuyện, mặt cực kì tệ lại là một chuyện khác.

A Diễn hỏi: “Lão Đại, người sinh khí cái gì?”

“Ta rất vui vẻ, đâu có sinh khí.” Sắc mặt Tuấn Tuấn âm u khẽ động khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười. Hắn cũng không muốn tâm tình u ám, nếu không phải vì Tường Tường đã ba ngày trôi qua không để ý hắn, chạy tới nhà Tường Tường có thể bị đánh không thì trực tiếp đóng cửa ngoài, hắn cũng sẽ không có tâm tình kém vậy.

“Ta muốn đi rửa mặt cái.” Thời tiết của tháng chín vẫn đang rất nóng, Tuấn Tuấn đánh bóng xong thì toàn người đều là mồ hôi. Nói xong, hắn liền rời sân bóng rổ, hướng vòi nước bên cạnh sân vận động đi đến.

Trên bậc thang sân vận động có vài nữ sinh nhàn nhã tán gẫu, nữ sinh chính là như vậy, lúc ở khóa thể dục thường thường len lách đến bậc thang trước sân vận động ngồi nói chuyện phiếm.

Vòi nước được lắp đặt ở góc tường sân vận động, các nữ sinh tán gẫu nói chuyện phiếm vô cùng thân thiện, hoàn toàn không để ý tới tiếng nước ào ào nữa.

Tuấn Tuấn hai tay hất nước lạnh lên mặt, bọt nước ẩm ướt văng tung tóe lên quần áo cùng giày chơi bóng của hắn, hắn đóng vòi nước, theo thói quen nắm lấy áo lau mặt. Vừa nghĩ tới cuộc lần này Tường Tường bị bội cái gì, cư nhiên đã dối hắn ba ngày!

Hỏi Tường Tường vài chuyện, đối phương có đánh chết cũng không nói, Tuấn Tuấn thở dài, cảm thấy chính mình nếu có thể hiểu Tường Tường rốt cuộc đang nghĩ cái gì thì tốt rồi.

“Trương Giai Tường...”

Tuấn Tuấn buông quần áo, vành tai lắng nghe. Thanh âm rất ngọt nhưng không phải trọng điểm, trọng điểm chính là nữ sinh kia vừa mới kêu tên của Tường Tường, hắn nhất thời có chút khẩn trương, còn tưởng Tường Tường ở gần đây.

“Ta nghĩ ta sẽ cùng Trương Giai Tường học cùng đại học.” Nữ sinh như vừa nói vừa tiếc hận: “Vốn ta đã nghĩ đến có thể cùng cậu ta phân đến cùng lớp, không nghĩ tới cư nhiên bị phân đến nhị ban, chán ghét!”

Nguyên lai là nữ sinh nhị ban. Trung học Kim Hồ vì tăng cường học lực, cho nên lúc trước đem học sinh có trọng điểm lớn sắp xếp thành ba ban để đào tạo, Tường Tường chính là học nhất ban.

Tuấn Tuấn tránh ở góc tường vui sướng khi có người gặp họa: xứng đáng, không cùng lớp với Tường Tường.

“Nghe nói ban bình thường hắn là nữ sinh ban năm cũng thích hắn nha! Hắn đoạt rất tài.”

Nữ sinh nở nụ cười: “Please, ban năm ngu ngốc có thể có cơ hội cái gì chứ. Căn bản không có cách để tiếp cận a, ban lại không giống nhau, sau này trường cũng không cùng, cơ hội xa vời!”

“Đúng vậy, ban năm ra xã hội nhất định sẽ làm nữ công nhân, Trương Giai Tường muốn thi vào y khoa nha! Bác sĩ cùng nữ công nhân? Sao có thể a.”

Nữ sinh khinh miệt nói: “Ngu ngốc thì chỉ có ba kết cục, một là thâm mến đến chết, hai là thổ lộ bị cự tuyệt, nếu không nữa thì chính là qua lại không lâu thì sau đó bị đá.”

“Người nói như vậy thật là ác nha.”

“Đó là sự thật.”

“Ầm ỉ chết tiệt, ba bà tám.” Tuấn Tuấn đột nhiên từ góc tường lộ đầu ra, rất hung dữ rống: “Không muốn bị đập thì ngay lập tức rút hết cho ta.” Tức giận điên cuồng dùng chân đá vào vách tường.

Từ trước đến nay hắn thật ngu dốt, hắn vừa mới bị một câu chuyện làm đến hiểu ra, Tường Tường nhất định cảm thấy hắn rất ngu ngốc nên mới tức giận. Nhất định là vậy...

(Thật sự đọc xong chương này, Ellie cũng thấy anh công rất ngốc, suy nghĩ viển vông~)

5. Chương 5

« Buổi tối của Tường Tường »

Để sách giáo khoa Tiếng Anh lên bàn gỗ, nhưng vẫn dừng lại ở trang số 65 chứ không đổi, tâm tư của Tường Tường không ở trên sách giáo khoa, mà là quay đầu nhìn ánh sáng dần dần tối đen bên ngoài cửa sổ.

Bốn phía im ắng, trống rỗng, mọi người đều đi về, Tường Tường một mình ở phòng chờ đợi.

Y nhả lại lông mi thanh tú xinh đẹp, sắc mặt ưu thương. Mấy ngày nay y không để ý Tuấn Tuấn chủ yếu là dụng ý không phải thật sự muốn đổi Tuấn Tuấn, mà là muốn cho Tuấn Tuấn nhận thức được cảm giác của y – cảm xúc bàng hoàng và vô lực khi không thể dung nhập vào cuộc sống yêu thích của con người.

Vốn là Tường Tường tính hôm nay hòa hợp tốt lại với Tuấn Tuấn, dù sao tên kia cũng đã được giáo huấn là được rồi, từ trước đến nay y cũng không có ý nghĩ muốn giằng co với Tuấn Tuấn tiếp nữa.

Nhưng mà sau khi xong khóa toán học thứ hai vào buổi chiều, Tuấn Tuấn đột nhiên tìm hẩn, sắc mặt rất kém, gọi y tan học ở lại phòng học chờ.

Nhìn thấy Tuấn Tuấn rất tức giận, Tường Tường không thể cự tuyệt, cho nên tan học liền ở lại, một mình ngồi dựa ở trên cửa sổ lẳng lặng chờ.

Tuấn Tuấn khi đó thoát nhìn rất tức giận như vậy làm cái gì? Tuy rằng mấy ngày nay đổi Tuấn Tuấn, nhưng là đối phương luôn giữ khuôn mặt tươi cười, đột nhiên nổi giận đùng đùng cái gì lại chạy tới tìm y?

Tường Tường nhìn ánh sáng chậm rãi tối đi, một trận tiếng bước chân nhỏ làm cho trái tim y không thể kiềm chế mà kinh hoàng lên, y không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Tường Tường ngẩng đầu nhìn Tuấn Tuấn chạy tới trước mặt, sắc mặt của đối phương tựa hồ kém đi chút, âm u ám. Cục kỉ giống sơn vũ đến không trung, điều này làm cho mặt y càng thêm nhẩn máy.

“Người tức giận cái gì.” Tuấn Tuấn mở miệng lặp lại câu nói hỏi Tường Tường mấy ngày qua.

Tường Tường bình tĩnh nhìn Tuấn Tuấn, y không biết nên nói sao, nên lên tiếng thế nào? Cho nên, y không mở miệng.

“Lại không nói sao?” Tuấn Tuấn quan tâm khom nửa người dưới, mặt gần Tường Tường, nhìn y: “Người chê ta ngu ngốc, chán ghét ta luôn làm chuyện ngu xuẩn cho nên mới tức giận đúng không?”

Mắt Tường Tường trừng lớn, không biết là Tuấn Tuấn có suy nghĩ kỳ quái này, “Ta không có.”

“Không có?” Tuấn Tuấn gọi khoe miệng lên, “Giả ngu ít đi, không đúng sự thật thì tức giận cái gì, nếu nghĩ muốn chia tay ta liền nói ra a, không quan tâm người ta như vậy tương đối an toàn sao? Người muốn không cho ta vào nhà để ta động lòng mà bỏ đi không phải sao?”

Y không có loại suy nghĩ này, Tuấn Tuấn giải thích sai ý tứ của y làm cho y mất hứng, bốc đồng trả lời: “Đúng là như vậy.”

“Cái gì?” Tuấn Tuấn phát lên nắm lấy áo sơ mi của Tường Tường nâng lên, đem chân kéo ghé dựa: “Người nói rõ ràng cho ta.”

Không chỉ có Tuấn Tuấn tức giận, Tường Tường cũng bị chọc giận. Chẳng những không biết dụng ý của y, còn cố ý giải thích sai, bây giờ còn muốn tìm y đánh nhau phải không?

Tường Tường đứng lên, nắm lấy tay của Tuấn Tuấn đẩy ra, rống to: “Như thế nào? Ta chính là chán ghét người ngu ngốc! Bởi vì người quá ngu ngốc, cho dù miễn cưỡng ở cùng nhau thì có thể duy trì bao lâu? Người có nghĩ tới sao? Người có biết chúng ta là hai người sinh sống tại hai thế giới, hoàn toàn không cùng xuất

hiện sao?Người có thể tưởng tượng cuộc sống của ta và người sau này sẽ ra sao không?Hai người chúng ta đều không cùng xuất hiện,không có hứng thú cộng đồng,đề tài,bằng hữu,muốn cùng một chỗ như thế nào?”

“Câm miệng.”

“Câm miệng?Người bảo ta nói sẽ không yếu hại sợ nghe,ta nói cho người biết,hai người chúng ta sẽ không cùng xuất hiện,trước kia không có,hiện tại không có,tương lai cũng sẽ không có...”

“Câm miệng!”

“Không ” cùng với tiếng vang thanh thúy của thủy tinh,Tường Tường ngậm miệng,mắt trừng lớn kinh ngạc nhìn Tuấn Tuấn.

Lấy tay đánh vỡ thủy tinh,đáng sợ nhất không phải là nháy mắt thủy tinh vỡ tan,mà là thời điểm bàn tay phải quay về,mảnh thủy tinh nát vụn lúc này sẽ cắt qua làn da,làm cho tay toàn bộ máu tươi đầm đìa.

Tuấn Tuấn thu hồi bàn tay đầy máu tươi,nhìn Tường Tường đang kinh ngạc,hỏi lại: “Đây là suy nghĩ của người sao?”

Cả người Tường Tường đều phát run,y vươn tay muốn bắt lấy tay phải bị thương của Tuấn Tuấn, “Để ta xem,có bị sao không,lại đây ”

“Không cần.Người đã nghĩ như vậy,ta không có gì.” Tuấn Tuấn tránh đi sự quan tâm của Tường Tường,quay đầu rời đi phòng học của Tường Tường.

Không có gì đâu?Chỉ là hai người bọn họ cứ như vậy mà xong sao? Tường Tường không biết,nhưng y biết bản thân mình không nghĩ cứ như vậy mà chấm dứt.

Y đứng giữa những mảnh thủy tinh cùng máu tươi,nhìn sắc trời dần dần tối tăm,chất lỏng nóng nóng trên mặt không phải nước mắt,tuyệt đối không phải nước mắt.Y sẽ không khóc,y rất kiên cường,chưa bao giờ khóc...

6. Chương 6

Tường Tường dùng ngón tay uốn cong mí mắt,mắt vừa hồng vừa sưng căn bản không thể giống bình thường đeo kính sát trùng.Đêm qua mơ thấy cảnh tượng Tuấn Tuấn rời đi,sau khi tỉnh lại đã thấy ánh mắt bi thảm.

Y ở giữa ngăn kéo tìm ra kính đen không thường đeo,cẩn thận lau chùi rồi đeo lên.Thoạt nhìn có điểm không quen,nhưng coi là có hiệu quả che đi ánh mắt sưng đỏ.

Thật sự phải chia tay Tuấn Tuấn sao...Nghĩ vậy,y liền khó chịu.

Y biết chính mình nên tìm Tuấn Tuấn nói cho rõ ràng,nhưng mà thấy đối phương bực bội đến nỗi đập vào thủy tinh,chỉ sợ rất khó nói chuyện.Và lại,ngày hôm qua y nói đều là sự thật,bọn họ thật sự là hai đường thẳng song song,cho dù hiện tại xoay chuyển đi xin lỗi,tương lai vẫn là đụng tới vấn đề như nhau này mà chia tay không phải sao?

Có lẽ,hai người cứ như vậy mà tách ra thì tương đối tốt.Rõ ràng là nghĩ muốn như thế,đáy lòng lại tự nghĩ không muốn chấm dứt như vậy,không muốn tách khỏi đối phương,nghĩ muốn trở lại duy trì tiếp nữa...Tình yêu thật là đáng sợ,sẽ làm con người trở nên tham lam,mất đi sức phán đoán.

Người Tường Tường luẩn quẩn trên đường,đi đến phòng học của Tuấn Tuấn, ngượng ngùng hỏi tay bị thương của Tuấn Tuấn mà bên trong còn có hai người vương triều mã hán(A Điền và Trư Du),y thất vọng rời đi.(Ellie:Bé thụ sợ xấu hổ^o^)

Muốn được đến gặp Tuấn Tuấn,muốn nhìn một chút thương thế của đối phương như thế nào,rồi sau đó lại sợ giằng co nhưng mà giằng co còn hơn xấu hổ,Tường Tường vẫn đang muốn đến gặp đối phương.

Tường Tường ở giữa vườn trường tìm kiếm thân ảnh của Tuấn Tuấn, trên sân bóng, chỗ huấn đạo, phòng học, căn tin... Cho đến tan học mới thôi, Tuấn Tuấn cả ngày cũng không xuất hiện, xin phép nghỉ sao?

Ngày hôm đầu tiên kết thúc, Tuấn Tuấn xin nghỉ.

Ngày hôm sau đến giữa trưa vẫn không có người. Tường Tường đeo kính đen, kính mắt hiện tại chẳng những có thể che được ánh mắt bị sưng đỏ, còn có thể che lấp đôi mắt đen liên tục mất ngủ của y.

“Giữa trưa người không ăn cơm à?” Nữ sinh ngồi bên tay phải của Tường Tường có ý tốt hỏi.

Tường Tường tìm cách vòng vo cười: “Không muốn ăn.”

“Sinh bệnh sao?”

“Cũng có thể.” Ăn không vô ngủ không ngon, thật sự sinh bệnh.

“Không xong nha ~ đến khóa thể dục nói... muốn hay không xin thầy nghỉ?”

“Bây giờ còn tốt, hẳn là có thể chống đỡ thêm.”

Cuối cùng là Tường Tường đánh giá quá cao thể lực của mình, ở trong sân vận động đánh cầu lông không bao lâu liền cảm thấy đầu óc căng ra choáng váng, vẫn tiếp tục, nhặt cầu xương sống liền thất lại.

“Ta nghĩ nên nghỉ ngơi một chút.” Tường Tường cầm lấy vợt của bạn Thư Vĩ hướng đối diện.

Thư Vĩ cầm vợt đi tới: “Người khát nước không?”

“Àn.” Tường Tường rất muốn uống nước.

“Chúng ta trộm chạy đến căn tin mua.”

Thế là, hai người thuận tiện đưa tay đặt cầu cùng vợt ở góc tường, trộm chuồn ra khỏi sân vận động. Bởi vì vẫn là thời gian học, trong vườn trường chỉ có tiếng thầy cô giảng bài, bọn họ đặc biệt tránh đi phòng học.

“Áp lực gần đây càng lúc càng lớn,” Thư Vĩ thở dài không chút để ý: “Phiền chết đi được, đọc sách giáo khoa không xong so với trời còn cao hơn nữa.”

“Nói rất khoa trương.” Tường Tường cười khổ, y thật sự không có vấn đề về việc học bài.

“Người là quái vật học bài còn không hiểu nữa! Tiếng lòng của tiểu thị dân bình thường a ~”

Quái vật học bài? Đây là đánh giá của mọi người đối với y sao? Tường Tường nhăn mày lại, không thích lắm.

Mục đích của Tường Tường là nằm ở kiến trúc độc lập của căn tin, từ căn tin tới phòng học có khoảng cách năm mét. Mặt không gian bày biện nhỏ nhỏ là kẹo bánh bình thường, buổi sáng thì bán bữa sáng, giữa trưa thì bán cơm trưa, lấy góc độ học sinh mà nói, là nơi rất tiện lợi.

Đáng cười nhất hẳn là bảng thứ hạng tiêu phí được tổ chức bởi căn tin đi! Bởi vì duy trì tiêu phí cao, phương tiện thống kê tiêu phí hết sức của mọi người, mới có thể từ hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp ra đứng hàng thứ bảng tiêu phí.

Tên Tuấn Tuấn kia thường xuyên ở trên bảng cao nhất, là cái dạ dày đại vương.

Mới nghĩ vậy, Tường Tường còn chưa bước vào căn tin đã thấy Tuấn Tuấn ở trước máy thu ngân tính tiền, mua một đồng kẹo bánh, theo sau là vương triều mã hán.

Thân thể Tường Tường không tự chủ được mà cứng ngắc, bước đi dừng lại. Tay Tuấn Tuấn bao một tảng băng vải dày, biểu tình không tốt không xấu, hoàn tất ghi chép liền sai hai người phía sau khuôn vác giùm.

Sẽ gặp ngay tức khắc, trái tim Tường Tường kinh hoàng, lòng bàn tay nắm chặt đồ mồ hôi. Phải sao đây? Cười sao? Vẫn là như không có việc gì mà lên tiếng kêu gọi?

Tường Tường cảm giác chính mình phát run. Không quan hệ, chỉ là chào hỏi bình thường mà thôi... Còn chưa mở miệng, Tuấn Tuấn đi qua người y, không dừng lại, như người xa lạ gặp thoáng qua, lưu lại một mùi thuốc cay đắng loang quanh

7. Chương 7

Ngay cả giao thiệp tiếp đón cũng không?Thật sự giận vậy sao?Vẫn là không có quan hệ để chào hỏi?Tường Tường cảm thấy rất không thoải mái,rất muốn khó khăn nôn ra.

Thư Vĩ nhìn mặt Tường Tường đột nhiên trở nên tái nhợt: “Người xảy ra chuyện gì?Sắc mặt không tốt lắm nha.”

“Ta có điểm không thoải mái.....”Tường Tường hiện tại nghĩ chính mình nên yên tĩnh một chút,sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn.

“Muốn đi phòng y tế không?”

“Ân,” Tường Tường gật đầu,Thư Vĩ trước còn chưa biểu hiện,y đã bị một bàn tay phía sau giữ chặt.

Tuấn Tuấn?Tay phải của Tuấn Tuấn đột nhiên kéo y trở lại, “Ta có thể dẫn cậu ấy đi.” Nói xong,ngay tại trước mặt Thư Vĩ và vương triều mã hán kéo Tường Tường đi.

Tường Tường làm ma cũng không biết Tuấn Tuấn sẽ quay lại,tựa như y không biết chính mình ngây ngốc cái gì mà đi theo.

“Nghỉ ngơi chút đi.” Tuấn Tuấn đứng ở đầu giường trong phòng y tế,Tường Tường ngồi ở trên giường,Tường Tường đắp chăn lên người gật gật đầu,tổ vể nghe được.Cô y tế bên ngoài vội vàng làm tư liệu tân sinh,trong phòng âm thầm chỉ có Tường Tường cùng Tuấn Tuấn.

“Người có chuyện phải nói với ta sao?” Mơ hồ nhìn một Tường Tường cúi đầu,Tuấn Tuấn thở dài: “Ta phải đi rồi...”

“Người có chuyện phải nói với ta sao?” Tuấn Tuấn cúi đầu bật cười không nói,lại bắt lấy tay của Tường Tường đang nắm vạt áo Người yêu đáng yêu của hắn quật cường lại cao ngạo.

Tuấn Tuấn cùng Tường Tường giằng co một hồi,cuối cùng không thể kiên nhẫn liền khom hạ thất lưng,dùng tay trái lay động đối phương: “Uy,nói chuyện với người a,muốn ta nói cái gì...”

“.....Ta.....”

Ta?Tuấn Tuấn chưa nghe được đáp án,tiếp tục lay động.

“Rất.....thích.....”

Tuấn Tuấn xấu xa hỏi: “Thích ai?”

Tường Tường đem mặt lại gần Tuấn Tuấn,nhẹ nhàng điểm hạ môi của đối phương.

8. Chương 8

Rất nhẹ nhàng điểm hạ,Tường Tường liền rút trở về,Tuấn Tuấn bắt mãi dùng tay trái không bị thương nâng đầu Tường Tường,hôn sâu hơn.Dùng đầu lưỡi khiêu khích Tường Tường,không ngừng biến hoa góc độ hôn.

Chỉ là hôn thôi còn chưa đủ,Tuấn Tuấn đem chân khóa trên giường,áp nửa người Tường Tường xuống,hai tay phiêu di đến trước ngực.

“Không cần phải ở trong này.....”

Tuấn Tuấn cứng lưỡi,vốn đang chờ mong Tường Tường sẽ không kháng nghị để có thể làm xong trọn vẹn.Quên đi,dù sao vẫn còn có việc nói với Tường Tường,trước nhẩn nại đi.Tuấn Tuấn lại hôn người muốn chạy trốn kia một hồi,mới buông tay.

Nhìn về mặt gương ngừng của Tường Tường,nhìn không được lại hôn lên mặt y.

“Ta nói người a,” Tuấn Tuấn hôn lên bả vai mềm của Tường Tường, “Có chuyện gì thì nói a,bằng không ta sẽ không biết.”

Tường Tường do dự một hồi,mở miệng: “Người còn đang giận sao?” Sự kiện mắng Tuấn Tuấn ngu ngốc kia.

“Lúc đầu rất tức giận!Nhưng mà sau khi về nhà bực bội liền biến mất.” Tuấn Tuấn vui vẻ sờ tóc Tường Tường.

“Kia cái gì không để ý ta?Vừa nhìn ta còn xem như không thấy?Hại ta nghĩ.....” Mũi Tường Tường khổ sở hít: “Nghĩ đến.....Người muốn chia tay.....”

“Ta là cố ý a!”

“Cố ý?” Tường Tường nheo mắt lại.

“Đúng vậy.Vì để cho người thật lòng nói ra,mới làm ra về.” Tuấn Tuấn giải thích nói: “Người không phải nói hai chúng ta một chút đều không liên quan sao?Kỳ thật chỉ cần có tâm,nhất định sẽ liên quan.....Ta không phải là nói suông,vì chứng minh cho điểm ấy,ta phải cùng người thi vào cùng một trường đại học,cho người biết nguyện vọng của tim ta.”

Sờ sờ đầu,Tuấn Tuấn cười: “Ta không thích đọc sách,nhưng vì theo đuổi người,ta phải liều mạng.Bất quá,trước đó,ta nghĩ nên biết người rốt cuộc có thích ta hay không,cho nên mới làm bộ tức giận thử người.Tường Tường,người sẽ không giận chứ?”

“Đương nhiên.....nên!” Tường Tường dùng sức bóp chặt tay phải của Tuấn Tuấn, “Cư nhiên dám cố ý khi dễ ta,người muốn chết a!” Hại y khổ sở lâu như vậy.

“A,đầu!Khâu 12 mũi kim a~~”

9. Chương 9

Tường Tường đưa tay sờ sờ đường khâu trên tay Tuấn Tuấn,lại sờ sờ đầu tóc thiêu nhiễm,trên mặt cứng chiều hơn vài phần.Người này,đột nhiên nói muốn dừng học bài làm việc lớn,vốn tưởng là nói đùa cũng được,không nghĩ tới nửa tháng nay thật sự mỗi ngày đều đến học bài.

Tường Tường nhìn Tuấn Tuấn ghé vào trên bàn ngủ,thật sự để ý mình như vậy a!Hôm nay Tuấn Tuấn có điểm lên cơn sốt cảm cúm,muốn gọi hân nghỉ ngơi,nhưng lại chống đỡ.

Nếu Tuấn Tuấn thật tình như thế,y cũng muốn cố gắng giúp cho Tuấn Tuấn thi được mới được!

Tường Tường cười thu hồi tay lại,nửa đường lại bị nắm dừng lại.....Tuấn Tuấn ngẩng đầu,nửa mở mắt mơ hồ cháy bỏng nhìn về phía y.

“Tĩnh rồi.”Tường Tường thoát nhìn có điểm si ngốc hỏi Tuấn Tuấn.

Tuấn Tuấn cười cười cộc lốc, “Mấy giờ?”

Tường Tường ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức: “Chín giờ rưỡi tối,người hôm nay phải về nhà sao?” Ngụ ý là,lời nói không thoải mái sẽ không trở về.

“Người có tiến độ kế hoạch học xong sao?” Tuấn Tuấn quay qua vấn đề của Tường Tường.

Tường Tường theo thói quen nhíu mày: “Sớm học xong.” Nếu không phải giúp Tuấn Tuấn phụ đạo,y cần học đến nửa đêm a.Bất quá,giúp Tuấn Tuấn phụ đạo xem như là gánh nặng ngọt ngào.

“Rất tốt rồi!” Tuấn Tuấn thoải mái cười.

Tốt?Tường Tường đọc xong sách nhíu mày,y thấy hoàn hảo a,không có gì đáng giá bằng vui vẻ.Ý thức thời điểm không được ổn,Tuấn Tuấn đã dắt tay y kéo lên giường.....

Ý thức người này ăn mặc kiểu Trung Quốc a!

“Đừng nháo,người muốn đem cảm mạo lây cho ta sao?”

Tuấn Tuấn xảo trá cười: “Ta sẽ chú ý một chút,tận lực không truyền nhiễm cho người~”

“Oh~ Thật đúng là cảm ơn người ôi.” Tường Tường bắt đắc dĩ trợn trắng mắt,Tuấn Tuấn vào nhà học bài rất tốt,y cũng có ý vui vẻ dạy,nhưng đem y trở thành ‘điểm tâm ngọt ngào sau bữa cơm’ thì thật không tốt cho lắm.Nhưng là Tuấn Tuấn giống như thật sự đem y xem như điểm tâm ngọt ngào sau bữa cơm,học xong bài nhất định sẽ biến thành vật lộn.

Quên đi,theo hần thôi.

Giây phút dục hỏa càng diễn càng mãnh liệt,điện thoại bên giường đột nhiên vang lên không ngừng,Tường Tường đẩy Tuấn Tuấn ra xa một chút,chìa tay cầm điện thoại: “A lô?”

Tuấn Tuấn an phận chờ đợi Tường Tường nghe điện thoại.....

“Vâng,đã uống thuốc ngủ,” Tường Tường vừa nói vừa lườm Tuấn Tuấn,là Ôn bá mẫu thân thiết gọi điện thoại: “Sao,không phiền.....A!” Tường Tường nhanh chóng che sát miệng,chết tiệt,cư nhiên lại ngay lúc này.....

Tường Tường lườm vẻ mặt vô tội của Tuấn Tuấn,lấy tay trái tách ra thủ thế yết hầu,đỏ mặt: “Không có,không có việc gì,vừa mới đụng vào cái bàn.....@*@*@” Tường Tường sắp điên rồi,ai kêu Tuấn Tuấn lại động chạm?

“Ôn Hữu Tuấn,người muốn chết a!”Đặt điện thoại xuống,động tác đầu tiên của Tường Tường là đem Tuấn Tuấn đá xuống giường.....

10. Chương 10: « Vĩ Thanh »

“Tường Tường,ta hồi hộp quá~” Tuấn Tuấn dùng sức bắt bả vai Tường Tường,trải qua một năm cố gắng,hắn chính là liều cái mạng già này để học,tuy rằng điểm so với Tường Tường kém đi một khúc,nhưng là hắn vô cùng quả quyết tự nguyện viết tên vào toàn bộ khoa hệ của trường Đại học S,hắn phải vào khoa hệ,chỉ cần cùng Tường Tường chung một trường là tốt rồi.

“Bây giờ hồi hộp cũng vô dụng,” Tường Tường ngồi trước máy tính đưa khảo chứng cùng dãy số thể chứng mình vào tra bảng đơn, “Ân~~”

“Ân?” Đâu có ai mà xem bảng xong đáp lại chỉ là ân..... “Ân cái gì,vào được không?”

Tường Tường nhướn mày: “Y khoa Đại học S,tất nhiên sẽ vào được.”

Thật không hổ danh là Tường Tường nhà hắn,Tuấn Tuấn khấn trương nắm chặt bả vai của Tường Tường,thanh âm liên tiếp run lên: “Ta đâu ta đâu?”

“Đâu có biết,đang tra.” Còn hơn cả bản thân,Tường Tường còn lo hơn cả Tuấn Tuấn,còn kém căng thẳng há mồm khí lên. “A,vào vào~~”

“Oa.....Thật tốt quá!” Tuấn Tuấn vui vẻ nhảy dựng lên, “Đã nói ta đây là nam nhân có văn có võ,thì vào được một gã trường học là không làm khó được ta.....” Thật tốt quá,thật sự rất tốt!

Tuấn Tuấn ôm Tường Tường hôn xuống rất nhiều lần.

Sau khi vui mừng qua,Tuấn Tuấn mới nghĩ đến: “Mặt trên có ghi ta vào môn gì không?”

A,vui quá nên đã quên chú ý.....Tường Tường một lần nữa chú ý huỳnh mạc,nhìn không hoàn hảo,ánh mắt thiếu chút nữa lồi ra thật đáng sợ!

“Làm ma trang thần bí a,” Tuấn Tuấn nhân lúc cai đầu dai đi qua, “Rốt cuộc người ta môn ”

Không có khả năng,sau khi Tuấn Tuấn thấy rõ liền hét lên: “Môn Trung văn!Chết mất~~”

Tường Tường bất đắc dĩ nâng cằm,không thể tưởng tượng nổi Tuấn Tuấn tay ôm thi từ Trung Quốc,miệng đọc chi,hồ,giả,dã bộ đáng tao nhã đi bộ ở vườn trường,thật sự là quá đáng sợ.

(Ellie: Cái tội anh ghi tên mình vào toàn bộ khoa hệ,bây giờ người ta cho anh học văn than cũng vô dụng ==]]z)

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-tu-muon-len-dai-hoc>